

WERNER SCHWAB

ANTIKLIMA
X

Vertaling Tom Kleijn

PERSONEN

MARIETJE
MARIETJES BROER
MARIETJES VADER
MARIETJES MOEDER
DE POLITIEMAN
DE ARTS
DE PRIESTER

Opvoeringsrechten originele tekst:

Opvoeringsrecht amateur: Deutscher Theaterverlag, Grabengasse 5, 69469 Weinheim

Beroepstoneel: S. Fischer Verlag, Hedderichstr. 114, 60596 Frankfurt/Main

© Copyright Nederlandse vertaling Tom Kleijn 1996

EEN

Een ruimte, die is volgepropt elektrische keukenapparaten, elektronisch gereedschap, een pneumatische hamer, enz. Alle apparaten zijn in bedrijf en maken een hels lawaai.

Marietje komt stofzuigend het toneel op, zuigt een beetje en houdt op. Men ziet Marietje iets op zakelijke manier vertellen, maar hoort er geen woord van.

De geluidloze vertelling wordt opgewondener.

Een lange, maar toonloze schreeuw.

Onhoorbaar snikken.

Marietje komt tot bedaren.

Ze zuigt weer stof.

TWEE

De leeggeruimde ruimte. Marietje en de niet ingeschakelde stofzuiger.

MARIETJE

De hele werkelijkheid heeft van Marietje gedroomd.

Als de werkelijkheid ooit een slechte nadenkelijke dag heeft, dan droomt ze het liefst en het best van Marietje.

De arme werkelijkheid gaat dan op het eigentreurige werkelijkheidsmatras liggen en droomt, dat ze Marietje op het gehoor slaat.

Zo lang slaat de werkelijkheid Marietje op de schelpen van haar horende oren, totdat Marietje beslist doof moet zijn.

Maar dan is de werkelijkheid volgepompt met het zaad van het goede humeur en begaat een goede reis naar het werkelijke buitenland, waar zij zich een bijzonder reuzemooi concert in haar hoofd naar binnen luistert.

En Marietje is doof en thuis.

Zulke dingen droomt de werkelijkheid voortdurend onvermoeibaar van zichzelf en van Marietje.

Ofwel alles wordt mooi, omdat de werkelijkheid Marietje in de warme ogen heeft gestoken, of zij slaat haar op de orenpleeschelpen, omdat ze dan net gewoon muziek wil horen.

Maar levensgelukkig is dat toch allemaal helemaal niet echt.

Gelukkig zijn de verzamelde pijnen helemaal niet werkelijk.

Grootgelukkig is Marietje alleen maar een droom van deze werkelijkheid. En Marietje staat daar en mag luidruchtig vanuit haar lichaam zeggen, dat de hele werkelijkheid van Marietje heeft gedroomd.

DRIE

Marietje en de lege bloederige ruimte.

Ze bukt zich voorover, rent met haar hoofd tegen de muur en blijft even liggen.

MARIETJE

Maar gaan controleren moet je natuurlijk wel altijd ... of je niet toch echt in leven bent misschien, net zoals je naar de huisdeur moet sluipen, wanneer een geluid opgeurt in het eigen gehoor van de deur van het huis ..., wanneer je tenminste gewoon een gehoor hebt ... en een huis.

Maar wanneer dat echt is, dat Marietje, ha, dan wordt die wel fatsoenlijk in elkaar geslagen door Marietje zelf.

Ze rent weer tegen de muur.

Marietje zal nog wel doodgeboortig kunnen blijven liggen, wanneer de muur zich behoorlijk stevig kan kunnen gedragen.

Ze smeert bloed van haar voorhoofd op haar hand en likt het af.

Hoe slapperloederd zelfs het bloed van jou nog wil smaken, Marietje, als uitgepist door een slechte hond in een minderwaardig stadsdeel.

Maar wellichtsoortig smaakt de voeding naar Marietje, wanneer zij Marietje alleenstaand achterlaat bij de honger. Zomogelijk krijgt het lieve Marietje een lijfeigen smaak als beloning, omdat zij zo braaf in de rij staat in de voedselketen.

Ze grijpt onder haar rok en proeft.

Nee, neenee, wat een tegenmijzelvig Marietje, er bestaat toch geen rood en geen bruin spoor van een mens in een groter geschiedenisverband, toch alleen maar een stukgeslagen voorarrestverdachtennalatenschap.

Maar zo'n onderzoek naar nagelaten sporen is dan natuurlijk uniek als een goede maaltijd, voordat die verorberd wordt door de vrolijke mensen.

Ze rent weer tegen de muur.

Genoegzaam komisch, Marietje.

Hoe onbegaanbaar jij bent, Marietje.

Hij wil je niets beloven, de muur, Marietje.

Zelfs de muur geeft je nog een advies tegen jou en wil je gewoon helemaal niet breken, Marietje.

Jij bent voor hem weggrottend geheel en alzaam uitgedoofd ... als een enerzijdsgezicht voor een anderzijdsgezicht, Marietje.

Marietje ...

Lief Marietje.

Zo'n muziek zijn Gij, dat alle mensen moeten zingen.

VIER

De bloederige kamer. Marietje, die een bloederig vod onder haar rok tevoorschijn haalt. Een matras met Marietjes Broer, die met behulp van pornoblad onaneert.

MARIETJES BROER

onanerend

Onze moeder zegt dat het genoeg is met zichzelf, omdat het niet meer uit te houden is met ons.

Na het leedoverladen gisteren en het alle mensen naar omlaag levende eergisteren is er vandaag onverdroten een bloedeloze geluksdag nodig, zegt moeder, anders bestaat er geen vakantie meer voor de gezichtsuitdrukking van menselijke ingewanden.

Zou het vandaag het kerstmishoogtepunt van het jaar zijn, dan zouden wij onze harten uitrukken en aan de kerstboom ophangen, net zoals men alle mensenwetten-tekstverwijderaars zou moeten opknopen, als de wereld een klompvoet tussen de rechtvaardigheidsdeur van de wereld had.

Van bloed druipende harten zouden de kerstboom in het rood dompelen, en onze vleesborstkastjes zouden een vrijheid hebben van hart en bloed en schuld, zegt onze moeder.

Maar het eikenhout van de rechtvaardigheidsdeur is kromgetrokken, en de deur van de wereldrechtvaardigheid is klem gaan zitten tegen de wereld.

Nauwelijks is er namelijk stoelgangaandringend en onontkoombaar een kerstmishoogtepunt nodig, om de eigen binnenmens van afvalstoffen te bevrijden, dan is het kerstfeest op een buitenlandse reis in een ander jaargetijde.

Dat alles zegt tegen zichzelf en tegen ons onze moeder, Marietje.

MARIETJE

Lieve Marietje, eindelijk kom ik erbij, jou een brief te praten. Het weer bij ons is goed en rechtvaardig tegen ons, want het is niet koud, ofschoon het natuurlijk ook niet warm is. Ik weet niet, of de mensen vandaag mensenmisselijk zijn van binnen, maar de rechtvaardigheid zal wel in goed gezelschap verkeren met de onpasselijkheid.

Onze huismeester heeft zijn grote teen afgebroken, omdat hij de teen vloekend tegen de muur heeft gestoten, toen hij in het trappenhuis het hoopje van Marietje heeft moeten opruimen. De rechtvaardigheid heeft onze Marietje dus vol kracht een handje geholpen en de huismeester zal er zich te allen tijde voor hoeden de hoopjes van Marietje slecht te behandelen.

En in de buurwoning van onze buurvrouw heeft de vlijtige rechtvaardigheid zich bijzonder ingespannen. Omdat, onze buurvrouw heeft ooit een dochter moeten hebben, die echter al vroeg is vergaan, omdat een man, die later door de krant opgebeelderd was, haar onderlijf heeft losgemaakt met een puntige en helemaal niet leeggedronken bierfles.

En stel je voor, Marietje, nauwelijks was de man uit de krant weer vrij van alle gevangenschappen, toen heeft hij meteen weer een kind afgesneden zoals een broodbeleg.

En natuurlijk zegt nu de buurvrouw tegen zichzelf, dat ze gelukkig moet zijn, omdat de man uit de krant weer afgegeven is bij de gevangenis. En zij heeft dat meteen al altijd geweten, dat de krantenman weer een buikwand moet omwoelen, en ze heeft gelijk gekregen, zegt de buurvrouw. En dat is een rechtvaardigheid en de vreugde daarover.

Maar nu moet ik sluiten, voordat het duister wil worden.

Lieve goedegroete groeten wenst jou jouw Marietje.

MARIETJES BROER

onanerend

Jammer, Marietje, jammer, dat jouw reet wondroos moet hebben zoals een in de dierenlichamenafvalverwerking afgeleverde zeug.

Jammer, Marietje, echt jammer, anders zou jij veel beter zijn voor het geslachtelijke volstoppen dan de afbeeldingen van de volgestopte beeldmensen.

Ook al moeten wij dezelfde buikkanker zijn van een volgestopte moedermond.

MARIETJE

Lieve Marietje,

Hoe gaat het met je?

Met mij gaat het goed,

Jouw Marietje. Veel groeten.

VIJF

De bloederige kamer. Marietje, die met een groot keukenmes haar haren afsnijdt. Marietjes Broer, die met zwachtels en luiers zijn onderlichaam inwikkelt. Een slaapbank, waarop Marietjes Vader dronken snurkt met de fles in zijn arm.

Marietjes Vader valt van de slaapbank en jammert.

MARIETJES BROER

Ha, vader is natuurlijk weer in de ondermenselijke jenever verdronken met zichzelf. De alcohol van de menselijke maatschappij heeft vader weer doen verdampen.

MARIETJES VADER

De onmenselijke ondergrond
Zo een achterhoutbakse nalatenschap
Harder, steeds harder, voortdurend harder.

...

Steeds harder voegt zich alles bij mijn binnensapmens.
Het sap uit mijn lichaams lichaam vermengd vermengd met alle gedestilleerde mensen.
Alles steeds harder vermengd met een menselijke maatschappij.

MARIETJE

Vertel toch vers door het leven geopereerd, hoe het is gebeurd, vader.
Hoe is het toch met zich gekomen, dat men jou weer heeft doen opzwellen met alleen maar vers gebrande mensen?

MARIETJES VADER

Allemaal loops een razzia van het ongeluk.
Het ongeluk als de geile ondergrond van het geluk.
Arm klein geluk, arm klein doodgevuld geluk.
Daar zit het ongeluk in het tiktak ... met tiktak versterkte politiebureau, alledaags uniform, ingeschakeld vollemaanslicht, worstmosterdbrood weggevreten, bier kapotgedronken, alles weg en uit en uit.
Daar zit het ongeluk dus vast vast vast, en de verveling legt de zweep over het ongeluk als een slechte vrouw ..., laten we zeggen ... melkklieren, het werkgat voor de ... eeh ... smerige liefde, gewoon alles

wijst naar Marietje

Zoals die daar, die jij daar ...
Marietje is ook een klein schuilgat voor een ongelukkig strontgeluk.
De schreeuw blijft in de keel steken ... en de keel is Marietje.
Ho ho ha ha, de dood is daar ...

Marietje tilt haar rok op en houdt haar Vader het mes voor met het lemmet naar voren.

MARIETJES VADER

Kijk niet weer zo, Marietje.
Niet alweer jij gestoken moet worden en jij mij willen steken.
Rok omlaag of messenheft voor jouw vader.

Marietje draait het mes om.

Eindelijk weer toch nog goedbraaf, Marietje.
 Een goede sterveling ben je voor jouw goede vader, maar dom.
 Dus het ongeluk en de razzia.
 Alles uitdunnen.
 Woordflarden, gloeïnesten, kruispunt, stoplicht, rood en steeds in het blikveld: De
 Vader.
 En het ongeluk rukt het ijverige verkeerslicht het rood uit zijn omhulsel.
 Dus een overschrijdingsgroen.
 Groen en naar de overkant met de vader, heeft het gedacht.
 Naar de overkant en voorbij aan het maatschappelijke mensencafé. En dan juist nog het
 kameraadschapsverbintenispuntje, de staart van het dagdagelijkse mensenzintuigen-
 verhittingsverbond op de drempel van het café.
 Te vroegvervloekt een mensengroen, het ongeluk als de hondsvot, die de vader vreet.
 Ha, daar komt toch nog een vader, werd er toenuitgezegd.
 Vooruit aantreden, mensen drinken, de politieke bondspolitiek uitdrinken, hé hé.
 Alles braaf in mij bij rood.
 Mijn lijkgroene modelongeluk bij groen.
 Zo was het dus, gewoonachtig laag, mensenlaagvlakke gewoon dus, hehe.
 ...
 Maar nu ...
 Vooruit, Marietje.
 Hier komen, bang zijn, hehe
 Jouw vader wil dichtstoppen jou je baarmoedermond, jouw babbelse
 baarmoedermondmuil.

*Marietje tilt haar rok op en houdt het mes met de punt naar voren haar Vader
 voor.*

MARIETJES VADER

Ha ha, alweer de verkeerde mensenvergroeiing.
Hij duwt haar het mes over het heft tussen de benen.
 Toch immerblij een knuffelmond een baarmoedermond.

MARIETJES BROER

Bravo vader, bravo.
 De mens is altijd zekerheidshalve oplossend als de oplossing van een raadsel.
 En de etter druipt uit de kanonloop van de vader op de wondroos van Marietje en
 bevriest haar levensomhulsel en sijpelt in een brandgat van de menselijke natuur,
 vervuult het trouwdomme grondwater van de dwangdomlevende ongeboren
 totaal mensen, zoals de diermensgier dat trouwsterk kan, zoals niets dat kan kunnen
 willen.
 Bravo, vader, bravo.
 Ook als de dood de buik allang een ware gebeurtenis vertelt, slaat de buik nog steeds
 landstrouw de hersenen, de lever, het hart en alle galstenen kapot.
 Bravo vader, liefverrotte oude vader.
 De weke vader is in de rij gaan staan van de geschiedenis en weet nog helemaal niet:
 waar, welke betrekking, welk opgeheven bouwterrein, welke dood, hehe.

MARIETJE

Ja, vader is goed, eeuwigdurend verrottend veiligheidspolitiek zeer goed.
Vader is altijd vrolijk en drinkt en drinkt en is vrolijk als de volksmuziek van ons volk, omdat zij het volk is, zoals het vrolijke volk de gewone volksmuziek is, omdat een volkslandschap alles aan zich tot alles kan overreden.

MARIETJES VADER

Jaaa, jullie vader is volksbouwsteigervormig.
Vader is het amusementsvormige lievelingseten van de muziekgeluidige aankomst van onze volksbuik.
Het volk heeft tot de tussentijd alles erbij geleerd, wat het tijdelijk mensennatuurlijk was vergeten.
De volksdood is nu natuurlijk langer dood dan zo een dood van de afvertakte mens.
De wederopstanding van het volk is dus het amusante amusement van het volk door het door en door volkseigen volk. Natuurlijk slaapt men het allerbeste onder de volksnatuurlijke volksbuikdeken.

MARIETJES BROER

Het is gewoon toch allemaal altijd onfanatiek fanatiek terecht met de vaderuitleggende ophangzinnen.
Daar is de mensenvriendelijke buikdeken toch wel een naastenliefdevolle grootkleinmansuitvinding, omdat het volk de walmende vader anders een stank zou moeten stalen, die de laatstverkoolde zwanezangcoöperatiegeschiedenis met de toekomstbereidverklaarde stookbereidheid op een zoetelijke hoop zou moeten nederroosteren.
En daarom zijn wij in een diepafgedwongen geluksgelukkigingsangst naar binnen gedwongen, opdat het kome, zoals natuurlijk amusant aandwingend zich aangenaam en natuurlijk moet voordoen. Vader heeft gelijk.
De tonen van het volk troosten de etensresterende zwakken van de algehele mensheid, die door de deken niet toegedekt kunnen worden.

MARIETJE

Ja, vader is van ons. Vader is de wind in het hart van onze spijsvertering, en de darmen zijn wij, die in zijn naam in elkaar gestort zijn.
En op die plaats, waar twee of drie onder de knoet van een naam bij elkaar moeten komen, daar is alles goed.

*Ze tilt haar rok op en houdt haar Vader het mes voor met de greep naar voren.
Zuchtend pakt de Vader het mes bij zich.*